

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobce: **I. S.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR na adrese X, Pouchovská 284/61, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. května 2016, čj. MV-118622-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 5. 2014, čj. OAM-62907-32/DP-2012, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání. Současně bylo rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrzeno.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – výkonný manažer. Dne

9. 10. 2012 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále také jen „ČR“) za jiným účelem, a to za účelem zaměstnání. Z důvodu zjištění skutečného stavu věci správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku dle § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na den 29. 4. 2014 ve 13:00 hod. Současně jej poučil o negativních důsledcích nedostavení se k výsledku. O předvolání byl řádně vyrozuměn i zástupce žalobce dne 16. 4. 2014. Žalovaný konstatoval, že se žalobce k výsledku bez omluvy nedostavil. Dne 12. 5. 2014 byl poučen o svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tohoto práva však nevyužil.

Žalovaný se poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně o existenci skutečnosti, která naplnila podmínku pro zamítnutí žádosti žalobce ve smyslu zmíněných ustanovení, neboť se nedostavil k pohovoru.

Žalovaný neshledal důvodnou odvolací námitku, že se žalobce z výsledku telefonicky omluvil, a označil ji za účelovou. Poznamenal, že žalobce neuvedl ani telefonní číslo, na kterém se měl z výsledku omluvit, ani jméno pracovníka, se kterým hovořil. Nedoložil žádný důkaz o tom, že v den výsledku skutečně správní orgán kontaktoval, ani neuvedl žádné podrobnosti ohledně tvrzené kolony na dálnici, po které v tu dobu jel. Žalovaný uvedl, že je na účastníkovi řízení (tj. žalobci), aby prokázal, že se z výsledku včas a řádně omluvil, měl se ve svém vlastním zájmu dodatečně omluvit i písemně, aby mohl omluvu prokázat. Ve spisovém materiálu však není o telefonické omluvě žádná zmínka. Žalovaný má proto zato, že se žalobce omluvil až v rámci odvolání, což nelze označit za omluvu včasnou, důvod omluvy navíc neprokázal.

Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku nevyrozumění žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a poukázal na doručení tohoto vyrozumění jeho zástupci dne 14. 7. 2014 fikcí. Žalovaný se vyjádřil i k namítanému nedodržení lhůt pro projednání žádosti a používaným výrazům „výslech“ a „pohovor“. Závěrem konstatoval, že správní orgán I. stupně nebyl povinen zabývat se v daném případě přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalobce uvedl, že k pohovoru byl předvolán na den 29. 4. 2014, ke kterému se nedostavil z důvodů, které uvedl ve svém odvolání (kolona na dálnici D1), přičemž jeho zmocněný zástupce ho telefonicky omluvil. K výtce žalovaného, že v odvolání neuvedl jméno pracovníka OAMP a že se písemně znovu neomluvil, uvedl, že „je to v případě cizince mimo realitu“. Pracovníci OAMP nejsou nápomocní, do telefonu se nepředstavují a informaci o tom, že by měl svoji omluvu ještě předat písemně, neposkytují.

Upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, sp. zn. 2 Azs 75/2014, a rozsudek čj. 6 As 136/2013-56, z nichž plyne, že „*veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu) a komunikace úřadu s účastníkem řízení má pomoci provést jej správním řízením tak, aby při dodržení zákonných požadavků dosáhl svého záměru. Podle § 4 odst. 2 správního řádu poskytne správní orgán v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. ... Principy (v širším smyslu), na nichž je vybudováno správní řízení, se uplatní při veškerých postupech veřejné správy. Ač procesní pravidla interakci mezi úředníkem a účastníkem formalizují, nejsou účelem samy o sobě a jejich uplatňování je primárně cestou, nikoli cílem. Správní orgány tedy mohou vyvodit pro žadatele nepříznivé procesní důsledky, pouze pokud své požadavky vyjevily dostatečně srozumitelným způsobem a žadatel měl skutečnou, nikoli jen formální či teoretickou možnost výzvě k doplnění náležitostí jeho žádosti vyhovět.*“ Správní orgány mají dbát na srozumitelnost svého postupu zvláště pečlivě, neboť účastníkem řízení byl cizinec, který je v komunikaci s nimi fakticky omezen jazykovou bariérou.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto dle žalobce nelogické. Nebyl ani poučen o tom, že by musel dokládat, proč jel po DI, ač podle správního orgánu není tato situace vůbec nutná. Nebyl informován ani o tom, že by měl správnímu orgánu předkládat důkazy o tom, odkud, kam a proč cestoval po určené silnici.

Žalobce dále uvedl, že jeho výslech byl proveden dne 4. 6. 2014, tj. po vydání napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno 12 dní před termínem výslechu, v době, kdy měl správní orgán potvrzeno převzetí předvolání. Jelikož lhůty pro vydání rozhodnutí byly již dávno porušeny, mohl dle žalobce správní orgán vyčkat provedení výslechu. Obsah výslechu pro trvalý i dlouhodobý pobyt je přitom totožný.

Žalobce dále citoval i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2014, čj. 4 Azs 62/2014-31: „*Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že v obdobných případech je třeba postupovat při zjištění skutkového stavu zvláště pečlivě. Neproloužení dlouhodobého pobytu cizince má totiž pro cizince závažné důsledky - zejména se jedná o povinnost vycestovat, v důsledku které dojde zpravidla k omezení, narušení či dokonce k úplnému přetrhání osobních vazeb cizince k rodinným příslušníkům a jiným jemu blízkým osobám na území České republiky, s čímž souvisí i jiné závažné důsledky - cizinec, který vycestuje, si musí najít zajistit ubytování a obživu mimo území České republiky.*“ Dle žalobce správní orgán takto nepostupoval a zcela porušil základní zásady činnosti správního orgánu, konkrétně § 2 a § 3 správního řádu a § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 téhož zákona.

Závěrem žalobce rovněž uvedl, že má za to, že lze namítat i nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti a že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah svého rozhodnutí a na spisový materiál a navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám dodal, že to byl žalobce, kdo byl povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení, což neučinil.

K námitce, že po vydání prvostupňového rozhodnutí byl proveden výslech žalobce ve věci udělení trvalého pobytu a že správní orgán mohl vyčkat tohoto výsledku, žalovaný uvedl, že pokud měl žalobce zájem pozdržet vydání meritorního rozhodnutí v této věci, mohl požádat o přerušení správního řízení do doby provedení zmíněného výsledku ve věci řízení o trvalém pobytu. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval tak, aby byl ve věci zjištěn skutečný stav ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, když předvolal žalobce k výslechu, avšak ten neposkytl v tomto směru potřebnou součinnost, neboť se nedostavil bez řádné omluvy k výslechu a nevyjádřil se ani k podkladům pro rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání za splnění podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 9. 10. 2012 žádost o změnu povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR z účelu podnikání na účel zaměstnání, resp. o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem.

Ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně předvolal žalobce předvoláním ze dne 4. 4. 2014 k výslechu na den 29. 4. 2014 ve 13:00 hod. V předvolání byl žalobce současně poučen o důsledcích nedostavení se k výslechu. Žalobce převzal předvolání osobně dne 7. 4. 2014, jeho zástupce byl o předvolání vyrozuměn dne 16. 4. 2014. V úředním záznamu sepsaném dne 29. 4. 2014 je zaznamenáno, že se žalobce k výslechu nedostavil, ani se neomluvil. Téhož dne vyhotovil správní orgán I. stupně vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, a to v době od 2. 5. do 15. 5. 2014, které zaslal zástupci žalobce. Z doručky, která byla k této zásilce připojena, vyplývá, že zástupce žalobce nebyl při doručování zastižen, dne 2. 5. 2014 mu proto bylo zanecháno oznámení o uložení zásilky a poté, co si ji nevyzvedl, mu byla dne 13. 5. 2014 vložena do schránky.

Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2014, čj. OAM-62907-32/DP-2012, orgán I. stupně žádost žalobce zamítl a dle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povolení k dlouhodobému pobytu neudělil. Odvolání proti němu pak žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Ze zákona o pobytu cizinců byla na věc aplikována následující právní úprava. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců věty první platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, § 34, § 37, § 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.

Ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravuje podmínky, za nichž nelze žádosti o dlouhodobé vízum (prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) vyhovět. Dle jeho odst. 1 písm. a) ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území

z důvodu podle § 33 odst. 3, mimo jiné jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru.

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, který odmítl jeho námitku, že se z výsledku telefonicky omluvil, a tvrzení žalobce označil za účelové a nepodložené.

V tomto směru je tedy stěžejní posouzení otázky, zda se žalobce z výsledku stanoveného na den 29. 4. 2012 ve 13.00 hod. řádně omluvil. Při řešení této otázky je vzhledem k absenci zvláštní úpravy v zákoně o pobytu cizinců třeba vycházet z obecné úpravy obsažené v ustanovení § 59 správního řádu (srov. § 168 zákona o pobytu cizinců a *contrario*). Z ustanovení § 59 správního řádu vyplývá, že povinností předvolané fyzické osoby je dostavit se ke správnímu orgánu, který ji předvolal, v čase a na místo jím určené. Pro případ, že by tak předvolaná fyzická osoba nemohla, avšak výhradně jen ze závažných důvodů, učinit, je povinna o tom předvolávající správní orgán bezodkladně vyrozumět, uvést důvody zakládající jejímu dostavení ke správnímu orgánu překážku a z požadované účasti se správnímu orgánu omluvit.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že náležitá omluva musí splňovat tři podmínky: omluva musí být učiněna bezodkladně (tj. ihned, jakmile to okolnosti dovolí), v omluvě musí být uveden důvod, který účast na jednání znemožňuje, a důvod omluvy musí být doložen. V tomto směru lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Citované rozhodnutí se sice týká omluvy obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání podle ustanovení § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nicméně úprava obsažená v posledně citovaném ustanovení se nijak zásadně neliší od ustanovení § 59 věty třetí správního řádu. Soud proto považuje závěry formulované v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu za aplikovatelné i na danou věc.

V nyní projednávaném případě se žalobce k výsledku stanovenému na den 29. 4. 2012 nedostavil, avšak tvrdí, že se prostřednictvím svého zástupce telefonicky omluvil. Jako důvod uvádí, že při cestě k výsledku se dostal na dálnici D1 do kolony a nestihl tak začátek výsledku.

Krajský soud musel přisvědčit závěru žalovaného, že žalobce neprokázal, že by se prostřednictvím zástupce z nařízeného výsledku telefonicky omluvil, navíc nedoložil ani důvod této omluvy, přestože k tomu měl dostatečný časový prostor. Již z rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2014 mu bylo známo, že správní orgán nemá žádnou povědomost o jeho telefonické omluvě, že o tom tedy neexistuje žádný záznam a v rozhodnutí výslovně uvedl, že se žalobce „z konání výsledku neomluvil a ani později neuvedl žádný vážný důvod, který by mu bránil, aby se na předvolání k výsledku dostavil“. Přesto žalobce podal dne 10. 6. 2014 pouze blanketní odvolání, které až na výzvu správního orgánu k odstranění vad odvolání doplnil podáním ze dne 26. 9. 2014. Ani v tomto doplnění odvolání nenabídl žádné důkazy, ani neuvedl žádné podrobnosti k tvrzené omluvě, ani nenabídl žádné důkazy k tvrzenému důvodu omluvy, který měl spočívat „v koloně na D1“. Tím však sám vyloučil, aby žalovaný mohl včasnost omluvy a důležitost důvodu omluvy zkoumat a hodnotit. Žalovaný přitom neměl povinnost žalobce k předkládání důkazů k jím tvrzené omluvě vyzývat. Nutno podotknout, že telefonickou omluvu a její důvod žalobce ani nyní

v žalobě vůbec nijak podrobněji neodůvodnil (de facto uvedl to samé, co v doplnění odvolání) a ani nyní neoznačil žádné důkazy na podporu svých tvrzení, ač mu byl názor žalovaného o nedoložení omluvy a jejího důvodu a jeho pochybnosti o tvrzení jako takovém známy.

Žalobce se v žalobě zaměřil především na samotný postup správních orgánů v jeho věci a namítl porušení správního řádu, zejména jeho § 2, § 3 a § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3.

Ustanovení § 2 a § 3 správního řádu zakotvují základní zásady činnosti správního orgánu, tj. konkrétně § 2 zásadu zákonnosti (odst. 1), zásadu zákazu zneužití správního uvážení, též zásadu uplatňování pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena (odst. 2), zásadu ochrany dobré víry (odst. 3), zásadu ochrany veřejného zájmu, individuálního posouzení každé věci a legitimního očekávání (odst. 4) a § 3 zásadu materiální.

Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanoví, že „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“

Porušení zmíněných ustanovení správními orgány v dané věci však krajský soud neshledal. Nelze totiž přisvědčit námitce žalobce, že nebyl poučen o tom, že by musel dokládat „proč jel po DI ... odkud, kam a proč cestoval po určené silnici“, že nebyl informován o tom, že by měl správnímu orgánu předkládat důkazy, atd. To vytrhl z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný argumentoval tím, že žalobce nedoložil žádný důkaz o svých tvrzeních, přestože však bylo na něm, aby prokázal, že se z výsledku řádně a včas omluvil, a v návaznosti na to konkretizoval své určité pochybnosti o samotných tvrzeních žalobce.

Předvolání k výsledku musí v souladu s ustanovením § 59 správního řádu obsahovat poučení, jaké jsou právní následky v případě, že se předvolaný nedostaví. O těchto následcích byl žalobce v dané věci náležitě poučen, a to výslovně „nedostavíte-li se bez vážného důvodu na toto předvolání, bude Vaše žádost zamítnuta“. Další poučení o tom, kdy a jak se má účastník řízení omluvit v případě, že se nemůže ze závažných důvodů k výsledku dostavit, je navíc vyloučeno již tím, že posouzení včasnosti omluvy je závislé na tom, jaký konkrétní důvod omluvy účastník řízení uvede. K tomu lze pro úplnost odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010-214, na nějž NSS odkázal rovněž ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2016, čj. 9 Azs 41/2016-48, a ve kterém konstatoval, že poučovací povinnost se váže pouze k úkonům správního orgánu. Jak je již uvedeno shora, správní orgán nemá povinnost poučovat účastníka řízení o tom, jaké důkazy má předkládat ke svým tvrzením o důvodech nedostavení se k výsledku, ani jej k jejich předkládání samostatně vyzývat.

Pokud žalobce zdůrazňoval, že správní orgány mají dbát na srozumitelnost svého postupu zvláště pečlivě, neboť účastníkem řízení byl cizinec, který je v komunikaci s nimi omezen jazykovou bariérou, krajský soud neshledal v postupu správních orgánů nic, co by bylo pro běžného účastníka řízení, a to ani cizince, nesrozumitelné. V tomto směru není příléhavý poukaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 75/2014 a čj. 6 As 136/2013-56, neboť v tam řešených případech šlo o zcela jinou situaci, a to o výzvu správního orgánu k doplnění náležitostí žádosti, která musí být dostatečně srozumitelným způsobem formulována, aby měl žadatel skutečnou možnost takové výzvě vyhovět. V daném případě nutno zopakovat, že úkon správního orgánu, tj. předvolání k výsledku, obsahovalo veškeré náležitosti spolu se srozumitelným poučením o případných následcích nedostavení se.

Žalobce poukazoval i na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 62/2014-31, z něhož citoval konstatování tohoto soudu, že při zjištění skutkového stavu je třeba postupovat zvláště pečlivě, neboť neprodloužení dlouhodobého pobytu cizince má pro něj závažné důsledky. Byť žalobce výslovně nenapadá nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, krajský soud k tomu uvádí, že § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje kritéria, jejichž prizmatem se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Toto ustanovení však samo nestanoví případy, kdy se uplatní. Jednotlivé případy, kdy se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí, upravují ustanovení zákona o pobytu cizinců zabývající se konkrétními druhy pobytových oprávnění a typovými situacemi, které u jednotlivých druhů pobytových oprávnění mohou nastat. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vyžaduje např. § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V nyní rozhodované věci však správní orgán postupoval podle § 56 odst. 1 citovaného zákona, přičemž toto ustanovení požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí neobsahuje. Ani v tomto směru tedy správní orgány nepochybily.

V postupu správních orgánů v nyní projednávaném případě krajský soud neshledal ani žalobcem namítaný rozpor se základními zásadami zakotvenými v ustanoveních § 2 a § 3 správního řádu. Byl to žalobce, kdo tvrdil, že se prostřednictvím zástupce telefonicky omluvil a že měl k nedostavení se k výsledku vážný důvod. Jestliže tato svá tvrzení nedoložil, ač na to měl dostatek času, nemůže tuto povinnost přenášet na správní orgán a vytýkat mu, že nezjistil v tomto směru skutkový stav věci dostatečně pečlivě.

Není důvodná ani žalobcem namítaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti. Dle ustálené judikatury je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jestliže jeho odůvodnění nedává smysl, jestliže by rozhodnutí bylo vnitřně rozporné, jestliže by nedošlo k rozlišení výroku a odůvodnění apod. Žalobou napadené rozhodnutí však žádnou vadou takového typu netrpí, obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti a je zcela srozumitelné včetně toho, jak byly vypořádány odvolací námitky. Ostatně samotný žalobce jeho obsahu zcela porozuměl, neboť se závěry žalovaného polemizuje v žalobě. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozhodnutí žalovaného bylo nesrozumitelné. Skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, nepředstavuje důvod ke zrušení rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

Neopodstatněná je rovněž námitka, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v něm oporu. Žalobce nikterak nekonkretizuje, v čem tento rozpor spatřuje. Lze proto jen stručně zopakovat (podrobně již shora), že správní spis obsahuje jak listiny dokumentující řádné předvolání žalobce k výsledku, tak i oznámení tohoto výsledku jeho zástupci, záznam o nedostavení se ani žalobce ani jeho zástupce k nařízenému výsledku žalobce, listiny dokumentující vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, které správní orgán zaslal zástupci žalobce. Dále jsou ve správním spise založena podání žalobce ve věci včetně blanketního odvolání a jeho doplnění. Z těchto podkladů rozhodnutí správních orgánů vychází a nejsou s nimi v žádném rozporu.

Závěrem lze dodat, že za částečně rozporuplnou lze označit argumentaci žalobce, který na jednu stranu namítá, že jeho výslech byl proveden po vydání rozhodnutí dne 4. 6. 2014 (zřejmě má na mysli výslech v řízení, které se týkalo jeho trvalého a nikoliv dlouhodobého pobytu) a že správní orgán mohl vyčkat na provedení tohoto výsledku, na druhou stranu v odvolacím řízení napadal postup správního orgánu, že rok a půl ve věci nekonal, čímž porušoval ustanovení § 169 zákona o pobytu cizinců. K tomu lze uvést, že správní řád obsahuje jak příslušné instituty na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, tak i instituty po situaci opačnou, tj. pokud má účastník řízení zájem na posečkání s vydáním rozhodnutí ve věci do doby ukončení jiného řízení, může žádat o přerušení správního řízení.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 1. listopad 2017

JUDr. Jan Rutsch v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
L. P.